

Arrest

**nr. 311 907 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 23 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 februari 2022.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 22 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en werd u geboren in de regio Kohat te Pakistan. Daarbinnen heeft u steeds gewoond in het dorp Zangal. U hebt nooit school gelopen en u was werkzaam als verkoper van plastic op de bazaar van Miakhel in Kohat.

U bent de jongste telg uit een gezin van 9 kinderen (6 jongens en 3 meisjes). Zo'n 35 jaar geleden verhuisden uw ouders van Afghanistan naar Pakistan omwille van de toenmalige oorlog. Enige tijd later, nog voor u geboren werd, vestigde uw vader zich terug in Afghanistan waar hij land bezat, hetgeen hij uitbesteedde aan landbouwers. Hij woonde er bij uw broers K. en E. in Qala Mirza, een dorp in de regio Khosh Gumbat (district Behsud, provincie Nangarhar). E. is ongeveer 7 jaar geleden overleden ten gevolge van mentale Problemen. Elke maand of twee maanden reisde uw vader naar Pakistan om u te bezoeken en om geld over te maken aan u en uw broers.

Toen u 5 à 8 jaar oud was, werd u in Pakistan geregistreerd als vluchteling samen met andere leden van uw gezin. Jullie ontvingen daarvoor een vluchtelingenkaart uitgereikt door het kantoor van NADRA. U beschikte in het verleden tevens over een internationaal paspoort.

In 2013 reisde u zelf voor het eerst naar Afghanistan samen met uw ouders, uw schoonzus en één van uw zussen, dit om een geldsom te kunnen verkrijgen van UNHCR. Jullie terugkeer werd hierbij officieel bij deze organisatie geregistreerd, waarna jullie de helft van het bedrag ontvingen aan de Pakistaanse kant van de grens en de andere op Afghaanse bodem. Jullie staken toen door naar Qala Mirza (Khosh Gumbat). Diezelfde dag nog keerde u echter terug naar Pakistan om er terug te gaan werken. De andere gezinsleden die met u meegereisd waren, bleven in Afghanistan.

Eveneens in Khosh Gumbat ging uw broer K.I naar de plaatselijke madrassa omdat hij geïnteresseerd was in religie en meer over de Koran wilde leren. Hij vertrok in de ochtend en kwam elke avond terug naar huis, dit gedurende een periode van in totaal 8 à 9 jaar. Op een dag in 2018, toen u zich nog in Pakistan bevond, verleide K. aan uw vader dat de taliban hem had gevraagd om met hen mee te werken. Hij bleef echter heen en weer gaan naar de madrassa en 4 dagen later kwam K. niet meer terug. 6 à 7 dagen na uw broers verdwijning deed uw vader navraag op de madrassa en kreeg hij te horen dat K. nooit op de madrassa was geraakt. Tien dagen na diens verdwijning ging uw vader te rade bij de stamoudsten, die hem adviseerden hiervoor klacht te gaan neerleggen bij het districtshuis. Uiteindelijk deed uw vader dit 3 maanden nadat K. vermist raakte. Onderweg naar het districtshuis werd uw vader vermoord. Diezelfde dag nog werd u hier telefonisch van op de hoogte gesteld door uw oom, die daarbij vermeldde dat u zo snel mogelijk naar Afghanistan moest komen, hetgeen u ook deed. U stak op illegale wijze (via omkoping) de Pakistaans-Afghaanse grens over, waar uw oom u opwachtte en vervolgens samen met u naar Qala Mirza ging. Daar aangekomen werd u bewusteloos bij het zien van uw vaders dode lichaam en werd u naar het ziekenhuis van Jalalabad overgebracht. Na een hospitalisatie van 2 dagen keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Qala Mirza. Uw moeder vroeg u toen om zo spoedig mogelijk te huwen omdat de rest van uw gezin (i.e. uw moeder, uw schoonzus en uw neefje - i.e. de weduwe en zoon van uw verdwenen broer) alleen overbleef. Hierop trouwde u met uw nicht S; jullie deden de nikah zonder grote festiviteiten. Op 5 of 6 juni 2018, 4 dagen na de dood van uw vader, werd er een dreigbrief van de taliban voor uw deur gelegd waarin stond dat u zich moest aanbieden bij hen, zo niet, zou u gedood worden. Door deze brief realiseerden jullie zich dat het de taliban was die uw vader om het leven had gebracht. Uit schrik dat u hetzelfde lot te wachten stond, vroeg uw moeder toen aan uw schoonbroer om ervoor te zorgen dat u Afghanistan kon verlaten. 's Anderendaags bracht hij u naar Kaboel en sprak hij er met een smokkelaar, die u op zijn beurt hielp om het land uit te reizen.

Via Balochistan, Iran, Turkije (waar u 1 jaar en 4 maanden verbleef), Bulgarije, Griekenland (waar u ca. 4 maanden verbleef), Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland trok u naar België. Uw reis duurde in totaal 3 jaar. Op 23 november 2020 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

Ruim één jaar geleden overleed uw moeder ten gevolge van de mentale Problemen die de dood van uw vader en broer(s) met zich hadden meegebracht. Uw echtgenote woont momenteel alleen met uw neefje in het dorp in Afghanistan; uw schoonzus is intussen gehuwd met een andere man. Uw ene zus verblijft in Jalalabad, uw twee andere zussen wonen thans in Kohat en Peshawar. Ook uw andere, overgebleven broers wonen in Pakistan maar u weet niet waar; het contact tussen jullie is verbroken omdat hij een stuk grond van u wil afnemen.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: uw Afghaanse taskara (kopie), de taskara's van uw vader, uw broer K. , uw echtgenote en uw oom (kopieën), de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw vader (origineel), een dreigbrief van de taliban (kopie), een foto van uw vaders lijk en, tot slot, uw huwelijksakte (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u doorheen de asielprocedure wisselende verklaringen heeft afgelegd over uw geboorte- en verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. U beweerde bij de registratie van uw verzoek dat u geboren bent in Afghanistan (zie formulier "registratie VIB"). Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u echter Quat/Kohat in Pakistan optekenen als geboorteplaats; naar eigen zeggen woonde u daar tot u 13 jaar oud was, daarna verhuisde u naar Qala(-e) Mirza in het district Behsud in Afghanistan waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België (zie verklaring DVZ, vragen 5 en 10). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u in Kohat, Pakistan geboren bent, dat u daar altijd bent blijven wonen en dat u slechts één week in Afghanistan verbleef toen u 18 of 19 jaar oud was, net voor uw vertrek naar België (CGVS p.5-6). Dat u hierover telkens andere zaken zegt tijdens uw opeenvolgende interviews met de asielinstanties is bijzonder opmerkelijk en doet een eerste maal uitschijnen dat u niet oprecht bent over uw geboorte en uw levensloop in Pakistan. Te meer gezien uw uitleg voor deze tegenstrijdigheden niet kan overtuigen. Zo schoof u enerzijds de schuld in de schoenen van de tolk op het ogenblik van uw registratie, want de enige woorden die u toen zou hebben gezegd waren "ik ben geboren in Pakistan" (CGVS p.5). Los van het weinig aannemelijke feit dat de tolk hierbij in de fout ging, is het zo dat u bij registratie letterlijk het district Behsud vermeldde en niet de regio Kohat (in Pakistan), en kan uw toenmalige verklaring enkel betrekking gehad hebben op uw geboorteplaats aangezien uw woonplaats(en) nog niet bevraagd werden bij deze registratie (zie formulier "registratie VIB"). Anderzijds, wat uw DVZ-interview betreft, stelde u dat u op uw 13de eenmaal naar Afghanistan reisde voor de inning van een geldbedrag van UNHCR en diezelfde dag nog terugkeerde naar Pakistan (CGVS p.6, p.16). Dit is echter nog steeds in tegenspraak met het feit dat u toen letterlijk verklaarde van uw 13de tot uw vertrek in Behsud, Afghanistan te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10).

Uw huidige verklaring, als zou u in Pakistan geboren zijn en daar quasi uw hele leven gewoond hebben, wordt ook onderuit gehaald door de vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud amper affiniteit bleek te hebben met de Pakistaanse context. Gepeild in welke provincie Kohat gelegen is, antwoordde u verkeerdelijk 'Subasarhat' - een naam die niet werd teruggevonden in de landeninformatie - in plaats van Khyber Pakhtunkhwa (CGVS p.6; zie map landeninformatie document 1). En hoewel u aangaf Khyber Pakhtunkhwa wel te kennen, kon u vreemd genoeg de alom bekende Pasjtoense hoofdstad Peshawar niet benoemen (CGVS p.7). U gevraagd naar de andere drie grote provincies van Pakistan (i.e. Baluchistan, Punjab en Sindh) moest u het antwoord schuldig blijven en wat de buurlanden van Pakistan betreft, vergat u vreemd genoeg Iran te benoemen (CGVS p.7-8; zie map landeninformatie document 1). Evenmin vermeldde u het Sindhi als een van de (grote) talen die er gesproken worden en gevraagd naar andere stammen in Pakistan behalve de uwe, kon u er geen enkele opnoemen (CGVS p.8-9; zie landeninformatie document 1). De (enige) rivier die door Kohat stroomt benoemde u foutief als de 'Den' (terwijl het in wezen om de Toi gaat) en verder gevraagd naar de grootste rivieren in Pakistan viel u opnieuw uit de lucht (CGVS p.9; zie map landeninformatie documenten 1 en 2). Het meest opvallende is echter dat u beweerde dat men in Pakistan aan de rechterkant van de weg rijdt (CGVS p.9) - terwijl men daar in werkelijkheid links rijdt - en u evenmin duidelijkheid kon verschaffen over het tijdsverschil tussen Afghanistan en Pakistan, dat een half uur bedraagt. Hierop doorgevraagd beweerde u eerst dat het uur verandert 'tussen ongeveer een half uur en één uur', daarna had u het over 'ongeveer een half uur' en wanneer de vraag u nog eens gesteld werd aan de hand van een voorbeeld, zou volgens u het tijdsverschil toch één uur bedragen (CGVS p.10-11; zie map landeninformatie documenten 3 en 4). Uw uitleg voor uw vele onwetendheden, namelijk dat u ongeschoold was, altijd bezig was met uw werk en u uit een strenge familie komt die u niet liet rondreizen in Pakistan, kan overigens niet overtuigen gezien dit behoorlijk élémentaire zaken betreffen, en u tijdens uw werkzaamheden op de bazaar toch een en ander van kennis moet hebben opgedaan (CGVS p.7, p.35).

Ook over uw leefwereld als Afghaanse vluchteling in Pakistan zijn uw verklaringen zeer ondermaats gebleken. Zo meende u dat er zich in Kohat, de stad waar u uw hele leven zou hebben gewoond, zo'n 2 à 3 kampen bevinden waar Afghanen leven die louter worden benoemd aan de hand van een cijfer (CGVS p.9). Nochtans maakt de landeninformatie melding van een viertal kampen (met daarbinnen nog clusterkampen) die allemaal over een eigen naam beschikken. Gepeild naar de kampen in de nabijgelegen stad Peshawar, waar tevens een aanzienlijke populatie Afghaanse vluchtelingen wordt gehuisvest, kon u evenmin antwoord geven (CGVS p.9; zie map landeninformatie document 5). Nog vreemder wordt het echter wanneer u bevraagd werd over uw vluchtelingenkaart in Pakistan. Die kon u om te beginnen al niet met de juiste naam benoemen: het zou volgens u gaan om een 'Afghan Card' terwijl het stuk dat u indient in wezen een PoR oftewel Proof of Registration- kaart betreft (CGVS p.12; zie documentenmap). U verklaarde hierover dat u en uw gezinsleden dergelijke kaart verkregen hadden toen u tussen de 5 en 8 jaar oud was, dat u buiten deze ene kaart nooit andere papieren of documenten had voor uw verblijf in Pakistan (tot en met 2018) en dat u louter door middel van deze ene kaart niet kon worden gedeporteerd (CGVS p.12-14). Dit strookt echter niet met de landeninformatie, waaruit blijkt dat de oorspronkelijke PoR-kaarten doorheen de tijd tweemaal fysiek moesten worden vernieuwd en er daarbuiten ook opeenvolgende Government of Pakistan notifications werden uitgereikt, i.e. papieren documenten die tijdens bepaalde periodes bij de (verlopen) kaart moesten

worden bewaard (zie map landeninformatie document 6 + document 7, p.48-57). Daarnaast bleken ook uw verklaringen over de modaliteiten van uw eerste terugkeer naar Afghanistan onjuist. Zo stelde u dat u bij de registratie van uw terugkeer geen andere documenten ontving en dat jullie een geldbedrag ontvingen de helft aan de Pakistaanse kant van de grens en de andere helft in Afghanistan (CGVS p. 15-16). Nochtans maakt de landeninformatie melding dat er in dergelijke gevallen steeds een Voluntary Repatriation Form (VRF) wordt uitgereikt dat de terugkeerder later in Afghanistan moet voorleggen om ginds het (volledige) geldbedrag te ontvangen (zie document 7, p.63-64). Dat uw vader degene was die het geld ging innen, houdt trouwens evenmin steek vermits u eveneens verklaarde dat uw vader zich niet officieel liet registreren (CGVS p.16). Dat u niet als Afghaanse vluchteling in Pakistan hebt geleefd, kan voorts nog worden bevestigd door het feit dat u doorheen de asielpcedure uw vermeende Pakistaanse vluchtelingenkaart nooit heeft voorgelegd. Dat u al uw documenten in België zou zijn kwijtgespeeld (CGVS p.14), is hierbij slechts een blote bewering en strookt niet met het gegeven dat u heden wel (kopieën van) taskara's, een dreigbrief en zelfs de vermeende, originele PoR-kaart van uw vader kunt neerleggen. Belangrijk is hierbij te vermelden dat, na opvraging bij UNCHR van de gegevens op deze kaart volgend op uw akkoord (CGVS p.23-24; zie briefwisseling adm. dossier), blijkt dat deze niet stroken met uw verklaringen. Zo maakt de family tree geen enkele melding van uw persoon en werd er bij de kaartgebruiker (die u als uw vader bestempelt) slechts één zoon opgelijst met de naam Javid, die u ten aanzien van het CGVS nooit als broer heeft opgegeven (CGVS p.19). De analyse van UNHCR stelt tevens dat de echtgenote en de vader van de kaartgebruiker respectievelijk P. en G. M. K. heten, dit terwijl u verklaarde dat uw moeder de naam B. P. draagt en uw paternale grootvader volgens uw taskara en die van uw vader N. M. heet (zie verklaring DVZ, vraag 13; zie documentenmap). Voorts geeft het analysedocument aan dat de persoon in kwestie de middelbare school heeft afgerond, hoewel u op het persoonlijk onderhoud aangaf dat uw vader ongeschoold is (CGVS p.18). Kortom kan niet anders dan worden besloten dat u het CGVS doelbewust heeft trachten te misleiden door de PoR-kaart van een andere persoon te verschaffen die u probeert te doen doorgaan als uw vader. Gelet op alle voorgaande vaststellingen maakt u allerminst aannemelijk praktisch uw hele leven te hebben doorgebracht in Pakistan als kind van (geregistreerde) Afghaanse vluchtelingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat er u tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op het twijfelachtige karakter van uw levensloop in Pakistan en u dus de mogelijkheid werd geboden om hierover duidelijkheid te verschaffen, doch u bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen. Het gegeven dat u (1) doorheen de asielpcedure telkens andere woonplaatsen heeft opgelijst, (2) bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw levensloop in Pakistan en (3) bewust de asielinstanties om de tuin heeft trachten te leiden door een frauduleus (verkregen) document te verschaffen, ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid. Wat voorts betreft uw asielmotieven die zich in Afghanistan zouden hebben afgespeeld, merkt het CGVS verscheidene tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op doorheen uw verklaringen, waardoor ook daaraan geen geloof kan worden gehecht:

Ten eerste moet worden vastgesteld dat de gang van zaken die u bij de DVZ te berde bracht op meerdere vlakken klemt met hetgeen u op het persoonlijk onderhoud beschreef. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview dat u op 6 of 7 mei 2018 uw vertrek aanvatte (zie verklaring DVZ, vraag 37) terwijl u thans uw vertrek één maand later kadert, namelijk op 6 of 7 juni 2018 (CGVS p.34). Al even opmerkelijk is dat u bij de DVZ liet optekenen dat uw broer K. maandelijks naar huis kwam van de madrassa (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) - nochtans beweert u nu dat het op dagelijkse basis was dat hij naar huis kwam van daaruit (CGVS p.29) - en dat u bij de DVZ ook verklaarde dat uw vader "zich bij hen moest aansluiten als strijder ofwel een kind sturen" (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), een element dat u op het persoonlijk onderhoud nooit heeft aangehaald en evenmin wordt geuit in de dreigbrief die u indiende. De brief zelf vermeldt trouwens nóg een andere versie van de feiten, namelijk dat K. een aanval/overval zou hebben gepleegd op zijn madrassa waarna de taliban hem om het leven bracht (zie dreigbrief + vertaling in documentenmap). Indien dit werkelijk het geval was, kan nochtans worden verwacht dat uw vader, die later navraag deed in de madrassa en bij de stamoudsten (CGVS p.31), hiervan afwist en dan had u dit logischerwijze wel vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, in casu quod non. Dergelijke tegenstrijdigheden en omissies doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaansluiting. Wat de dreigbrief betreft, stelt het CGVS tevens vast dat deze gedateerd is op 6 maart 2018, hetgeen niet compatibel is met uw verklaring als zou u op 6 of 7 juni 2018 uit uw dorp vertrokken zijn (CGVS p.34). Dit zou immers impliceren dat er drie maanden inbegrepen zaten tussen het afleveren van de brief en uw uiteindelijke vertrek, terwijl u uitdrukkelijk verklaarde dat u daags na de brief vertrokken was (CGVS p.25). Het is verder noemenswaardig dat de originele brief in het Pasjtje niet van een Islamitische noch Afghaanse datum voorzien is, wat nochtans gangbaar is, maar wel letterlijk de Gregoriaanse datum "6/3/2018" vermeldt, en ook dat deze cijfers niet geschreven zijn in het Perzische schrift (zie dreigbrief + vertaling in documentenmap). Dat een religieus-fundamentalistische groepering als de taliban in haar briefwisseling de Westerse (christelijk-geïnspireerde) jaartelling en bijhorend talstelsel hanteert, kan bezwaarlijk worden aangenomen en doet vermoeden dat u een bedrieglijk (verkregen) document verschaft aan de asielinstanties. Ook deze vaststellingen, die de kern van uw asielaansluiting beslaan, zijn nefast voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. U verklaart immers dat het uitgerekend deze brief was die u ertoe aangezet zou hebben uw land te ontvluchten (CGVS p.27).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de door u beschreven gang van zaken weinig plausibel overkomt. Allereerst valt het al moeilijk aan te nemen dat K. überhaupt gedurende 8 à 9 jaar naar de madrassa ging en omdat hij geïnteresseerd was in religie en meer over de Koran wilde leren" (CGVS p.29). Steunend op uw verklaringen zou dit betekenen dat uw broer al enige tijd volwassen was toen hij daar begon. En hoewel hij volgens u 20 à 25 jaar oud was toen hij daar begon (CGVS p.29), kaderde u eerder tijdens het gehoor K. s leeftijd op 42 à 43 jaar (CGVS p.19). Dit zou impliceren dat hij voor het eerst naar de madrassa ging in zijn dertiger jaren, hetgeen in de Afghaanse context niet gebruikelijk is. Waarom K. niet gewoon thuis de Koran kon leren van/ met uw vader, zoals dat bij u het geval was (CGVS p.21), is dan ook niet duidelijk. Dit nog terzijde geschoven, is het merkwaardig dat K. ondanks de eerdere rekruteringspoging van de taliban aldaar nog terugkeerde naar de madrassa (CGVS p.27, p.29-30). Het argument dat hij niet wist dat hij gekidnap zou worden, kan hierbij niet overtuigen gezien de schijnbaar duidelijke vraag van de taliban om met hen mee te werken en ook aangezien K. de taliban "slechte mensen" vond en het toch omwille van een reden moet zijn geweest dat uw broer dit dacht (CGVS p.29). Wat de uiteindelijke kidnapping betreft, bleken uw verklaringen trouwens niet consistent. Zo beweerde u aanvankelijk dat uw schoonbroer en uw oom hoorden in het dorp dat K. ontvoerd werd op dezelfde dag dat hij vermist geraakte van de madrassa (CGVS p.30-31). Toen het CGVS u vervolgens vroeg van wie uw schoonbroer en oom dat vernamen, beweerde u dat zij dat te weten kwamen via uw vader, die dat op zijn beurt had ontdekt door navraag te gaan doen in de madrassa (CGVS p.31). Hierop doorgevraagd hoeveel dagen na de verdwijning van K. uw vader dit ging navragen in de madrassa, antwoordde u dat dat 6 of 7 dagen daarna gebeurde (CGVS p.31). Het ene moment zegt u dus dat uw familie onmiddellijk al wist dat uw broer verdwenen was (de dag zelf nog), het andere moment zegt u dan weer dat uw naasten dat pas ruim een week later te weten kwamen. Voor het overige kan nog worden gewezen op het bizarre gegeven dat uw vader pas drie maanden na K. s verdwijning aangifte ging doen daarvan bij het districtshuis (CGVS p.27, p.31). Immers hadden de stamoudsten uw vader al veel eerder aangeraden om dat te doen, namelijk 10 dagen na de verdwijning (CGVS p.31), waardoor niet kan worden ingezien waarom uw vader nog tweeënhalf maand wachtte alvorens actie te ondernemen indien hij werkelijk hulp wilde zoeken bij de overheid.

Voorts doet ook de werkwijze van de taliban, zoals door u beschreven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en uw vrees tegenover deze groepering. Het doet namelijk behoorlijk vreemd aan dat u enerzijds verklaart dat de taliban van plan was om u te vermoorden maar u anderzijds geen enkele melding maakt van een persoonlijke aanvaring met hen (CGVS p.27). Nochtans hadden zij u kunnen onderscheppen wetende dat u meerdere keren uw dorp (en uw huis) binnen- en buitenging, en zich dus in het openbaar begaf, tijdens de week waarin u zich in Afghanistan bevond. Volgens uw verklaringen ging u immers eerst naar uw huis vanuit de Pakistaanse grens, verliet u nadien uw huis om naar het ziekenhuis te gaan, keerde u na uw opname terug naar huis en verliet u later opnieuw uw huis om uit Afghanistan te vertrekken (CGVS p.27). Tai van mogelijkheden dus voor de taliban om u te interpelleren. Dat u geen enkel rechtstreeks contact aanhaalt met de taliban, verbaast des te meer wetende dat zij simpelweg een dreigbrief zouden hebben afgeleverd aan uw huis, zonder meer, en staat in schril contrast met hun eerdere werkwijze bij uw vader - zij zouden hem immers in koelen bloede hebben afgemaakt onderweg naar het districtshuis. Bovendien klemmen uw verklaringen met de inhoud van de dreigbrief, want daarin staat dat de taliban u verschillende keren probeerde te vatten, maar dat zij u niet konden bereiken (zie dreigbrief + vertaling in documentenmap). Van dergelijke pogingen maakt u nergens melding. In deze moet verder nog worden gewezen op de huidige situatie van uw familie in Afghanistan. U stelt dat uw schoonbroer, uw oom en uw vrouw nog steeds in uw dorp wonen zonder dat zij Problemen kenden na uw vertrek (CGVS p.34-35). Indien de taliban werkelijk zinnens was u om het leven te brengen en zij hierin niet geslaagd waren, houdt het geen steek dat uw plotse vlucht uit het land geen repercussies had voor uw naaste familieleden in het dorp. Bijkomstig kan in deze ook nog worden verwezen naar uw verklaring als zou uw moeder na uw vertrek alleen in het dorp zijn blijven wonen met uw schoonzus en uw neefje en ook dat deze laatsten sinds de dood van uw moeder alleen zouden overblijven (CGVS p.21, p.27, p.34-35). Dat zij als (alleenstaande) vrouwen op zichzelf woonden in het dorp zonder volwassen mannelijk gezinshoofd, is in de rurale Pasjtoense gemeenschap quasi ondenkbaar en wijst er eens te meer op dat u geen klare wijn wil schenken over uw familiale situatie in Afghanistan. Ook dit bevestigt trouwens het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven.

Gelet op de som van bovenstaande vaststellingen kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. Uw taskara ondersteunt niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar haalt deze enkel verder onderuit. Het document vermeldt immers dat u geboren bent in Nahr-e Shahi in het district Behsud in Afghanistan, en niet in Pakistan zoals u op het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk deed uitschijnen. Daarenboven werd eerder al aangestipt dat uw taskara ene "Noor Muhammad" vermeldt als uw grootvader - ook de taskara van uw vader en broer vermelden deze naam - terwijl de analyse van de door u neergelegde PoR-kaart daarentegen uitwijst dat uw grootvader "Gul Muhammad (Khan)" zou moeten heten. Ook de rest van uw familiesamenstelling strookte geenszins met het analysedocument van deze PoR-kaart (zie supra). Het CGVS heeft bijgevolg geen enkele garantie dat deze drie taskara's waarlijk de uwe en die van uw vader en broer zijn, noch dat dit authentieke documenten betreffen. Hierbij moet worden gewezen op objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021,

waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De familieband tussen u en de personen waarvan sprake op de twee taskara's staat in deze dan ook niet vast. Evenmin kan de taskara die volgens uw verklaringen de uwe betreft uw identiteit aantonen. Voorgaande vaststellingen reflecteren bovendien negatief op de betrouwbaarheid van de andere burgerlijke documenten die u neerlegt, met name uw huwelijksakte en de taskara van uw oom, los van het feit dat deze stukken geen enkel begin van bewijs vormen voor uw voorgehouden Problemen met de taliban. Dit is evenmin het geval voor wat betreft de foto waarop het lijk van uw vader afgebeeld zou staan. Foto's kunnen eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden genomen zijn, of zelfs bewerkt of geënceneerd zijn. Zij hebben bijgevolg enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Uw advocaat maakte op 22 februari 2022 twee opmerkingen over in verband met de notities van uw persoonlijk onderhoud. Deze opmerkingen werden doorgenomen maar betreffen slechts herhalingen/verduidelijkingen van uw eerdere verklaringen waardoor zij geen afbreuk doen aan de hierboven opgesomde argumenten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een Sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een Sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een Sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk

doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar précaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer précaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Eimi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt/..) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte Hjd, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse économie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de économie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde Problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in op de overwegingen van de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat er aan zijn vluchtrelaas en vrees geen geloof werd gehecht.

Vervolgens wijst verzoeker op verschillende rapporten die wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Daarna gaat verzoeker in op een aantal recente gebeurtenissen in Afghanistan die de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot en op de strikte interpretatie van de sharia door de taliban.

Tot slot uit verzoeker kritiek op de informatie over de situatie in Afghanistan.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 2 mei 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag afgewezen heeft.

Verzoeker bekritiseert volgende motieven:

“Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u doorheen de asielprocedure wisselende verklaringen heeft afgelegd over uw geboorte- en verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. U beweerde bij de registratie van uw verzoek dat u geboren bent in Afghanistan (zie formulier “registratie VIB”). Tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u echter Quat/Kohat in Pakistan optekenen als geboorteplaats; naar eigen zeggen woonde u daar tot u 13 jaar oud was, daarna verhuisde u naar Qala(-e) Mirza in het district Behsud in Afghanistan waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België (zie verklaring DVZ, vragen 5 en 10). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u in Kohat, Pakistan geboren bent, dat u daar altijd bent blijven wonen en dat u slechts één week in Afghanistan verbleef toen u 18 of 19 jaar oud was, net voor uw vertrek naar België (CGVS p.5-6). Dat u hierover telkens andere zaken zegt tijdens uw opeenvolgende interviews met de asielinstanties is bijzonder opmerkelijk en doet een eerste maal uitschijnen dat u niet oprecht bent over uw geboorte en uw levensloop in Pakistan. Te meer gezien uw uitleg voor deze tegenstrijdigheden niet kan overtuigen. Zo schoof u enerzijds de schuld in de schoenen van de tolk op het ogenblik van uw registratie, want de enige woorden die u toen zou hebben gezegd waren “ik ben geboren in Pakistan” (CGVS p.5). Los van het weinig aannemelijke feit dat de tolk hierbij in de fout ging, is het zo dat u bij registratie letterlijk het district Behsud vermeldde en niet de regio Kohat (in Pakistan), en kan uw toenmalige verklaring enkel betrekking gehad hebben op uw geboorteplaats aangezien uw woonplaats(en) nog niet bevraagd werden bij deze registratie (zie formulier “registratie VIB”). Anderzijds, wat uw DVZ-interview betreft, stelde u dat u op uw 13de eenmaal naar Afghanistan reisde voor de inning van een geldbedrag van UNHCR en diezelfde dag nog terugkeerde naar Pakistan (CGVS p.6, p.16). Dit is echter nog steeds in tegenspraak met het feit dat u toen letterlijk verklaarde van uw 13de tot uw vertrek in Behsud, Afghanistan te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10).”

Verzoeker stipt aan dat uit de informatie waarover hij beschikt blijkt dat het leven voor Afghaanse onderdanen in Pakistan zeer zwaar is. Hij stelt duidelijk vermeld te hebben dat hij jarenlang in Pakistan heeft gewoond.

Verzoeker heeft inderdaad vermeld dat hij in Pakistan heeft gewoond, doch uit de motieven van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat daar geen geloof aan wordt gehecht. De commissaris-generaal zet duidelijk uiteen waarom er geen geloof aan wordt gehecht en de concrete motieven worden ondersteund door de informatie die terug te vinden is in het administratief dossier. Door te verwijzen naar het zware leven van Afghanen in Pakistan maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij effectief in Pakistan heeft gewoond.

Verzoeker citeert overigens slechts een deel van de motieven. Met zijn betoog weet verzoeker de Raad niet te overtuigen. De bestreden beslissing dient als een geheel te worden gelezen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn motieven.

Vervolgens gaat verzoeker in op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uw huidige verklaring, als zou u in Pakistan geboren zijn en daar quasi uw hele leven gewoond hebben, wordt ook onderuit gehaald door de vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud amper affiniteit bleek te hebben met de Pakistaanse context. Gepeild in welke provincie Kohat gelegen is, antwoordde u verkeerdelijk ‘Subasarhat’ – een naam die niet werd teruggevonden in de landeninformatie – in plaats van Khyber Pakhtunkhwa (CGVS p.6; zie map landeninformatie document 1).”

Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij ongeschoold is en met het feit dat hij jarenlang in Pakistan heeft gewoond. Verder citeert verzoeker uit “UKBA, Asylum instructions, Considering asylum claims and assessing credibility, february 2012,p.15”.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker slechts één motief bekritiseert, terwijl de bestreden beslissing zeer uitvoerig uiteenzet waarom er geen geloof wordt gehecht aan zijn woonst in Pakistan. Door slechts één motief te bespreken haalt verzoeker de overige motieven niet onderuit. Bovendien weet verzoeker niet te overtuigen. Zelfs van een niet-geschoolde verzoeker kan verwacht worden dat hij de provincie waarin hij woont kan benoemen.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij de asielinstanties en zijn onwetendheden tracht te verschonen met de loutere verwijzing naar algemene informatie, kan hij de pertinente bevindingen van de bestreden beslissing niet ombuigen.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. In casu blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Daarna gaat verzoeker in op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Ook over uw leefwereld als Afghaanse vluchteling in Pakistan zijn uw verklaringen zeer ondermaats gebleken. Zo meende u dat er zich in Kohat, de stad waar u uw hele leven zou hebben gewoond, zo’n 2 à 3 kampen bevinden waar Afghanen leven die louter worden benoemd aan de hand van een cijfer (CGVS p.9). Nochtans maakt de landeninformatie melding van een viertal kampen (met daarbinnen nog clusterkampen) die allemaal over een eigen naam beschikken. Gepeild naar de kampen in de nabijgelegen stad Peshawar, waar tevens een aanzienlijke populatie Afghaanse vluchtelingen wordt gehuisvest, kon u evenmin antwoord geven (CGVS p.9; zie map landeninformatie document 5). Nog vreemder wordt het echter wanneer u bevraagd werd over uw vluchtelingenkaart in Pakistan. Die kon u om te beginnen al niet met de juiste naam benoemen: het zou volgens u gaan om een ‘Afghan Card’ terwijl het stuk dat u indient in wezen een PoR oftewel Proof of Registration-kaart betreft (CGVS p.12; zie documentenmap).”

Verzoeker stipt aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met zijn ongeschoold profiel.

Opnieuw dient vastgesteld te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet geweten kunnen worden aan het ongeschoold profiel van verzoeker. Deze vragen hebben betrekking op zijn rechtstreekse leefwereld. Er zijn geen studies nodig om op deze vragen te kunnen antwoorden.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Ten eerste moet worden vastgesteld dat de gang van zaken die u bij de DVZ te berde bracht op meerdere vlakken klemt met hetgeen u op het persoonlijk onderhoud beschreef. Zo beweerde u tijdens uw eerste interview dat u op 6 of 7 mei 2018 uw vertrek aanvatte (zie verklaring DVZ, vraag 37) terwijl u thans uw vertrek één maand later kadert, namelijk op 6 of 7 juni 2018 (CGVS p.34). Al even opmerkelijk is dat u bij de

DVZ liet optekenen dat uw broer K. maandelijks naar huis kwam van de madrassa (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – nochtans beweert u nu dat het op dagelijkse basis was dat hij naar huis kwam van daaruit (CGVS p.29) – en dat u bij de DVZ ook verklaarde dat uw vader “zich bij hen moest aansluiten als strijder ofwel een kind sturen” (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), een element dat u op het persoonlijk onderhoud nooit heeft aangehaald en evenmin wordt geuit in de dreigbrief die u indiende. De brief zelf vermeldt trouwens nóg een andere versie van de feiten, namelijk dat K. een aanval/overval zou hebben gepleegd op zijn madrassa waarna de taliban hem om het leven bracht (zie dreigbrief + vertaling in documentenmap). Indien dit werkelijk het geval was, kan nochtans worden verwacht dat uw vader, die later navraag deed in de madrassa en bij de stamoudsten (CGVS p.31), hiervan afwist en dan had u dit logischerwijze wel vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, in casu quod non. Dergelijke tegenstrijdigheden en omissies doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Dienaangaande stelt verzoeker dat een persoon zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verschillende geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker en andere zwakker. Verlies en toename aan herinneringen zijn eigen aan hoe het geheugen werkt.

Met zijn betoog, onder verwijzing naar H.E. Cameron, Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename van herinneringen eigen zijn aan hoe het geheugen werkt, overtuigt verzoeker niet. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschonen immers niet het feit dat hij tegenstrijdige en uitermate vage verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheid en de vaagheden betreffende de timing hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen alsook in staat is deze meer concreet te duiden in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

Daarna bekritiseert verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Daarnaast moet worden opgemerkt dat de door u beschreven gang van zaken weinig plausibel overkomt. Allereerst valt het al moeilijk aan te nemen dat K. überhaupt gedurende 8 à 9 jaar naar de madrassa ging en omdat hij geïnteresseerd was in religie en meer over de Koran wilde leren” (CGVS p.29).”

Verzoeker stelt zich de vraag waarom de commissaris-generaal dit opmerkelijk vindt, gezien de Afgaanse context. Hij verwijst dienaangaande naar een algemeen ambtsbericht Afghanistan van 2016. Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat Nangarhar betwist gebied is, met veel aanslagen tot gevolg. Hierdoor is gedwongen rekrutering in deze regio des te aannemelijker.

De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw één enkel motief citeert. Dit motief dient samen met de overige motieven betreffende zijn broer worden gelezen. In samenhang met de overige motieven is deze vaststelling niet onaannemelijk.

Verzoeker verwijst naar informatie waaruit blijkt dat er sprake is van gedwongen rekrutering. Los van het feit dat verzoeker verwijst naar gedateerde informatie, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal niet betwist dat er sprake kan zijn van gedwongen rekrutering. Evenwel wordt in casu vastgesteld dat verzoeker tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn broer, dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen. Verzoeker laat de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid en toont hiermee niet aan dat deze motieven onjuist zouden zijn.

Verzoeker bekritiseert ook nog volgende motieven:

“Voorts doet ook de werkwijze van de taliban, zoals door u beschreven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw vrees tegenover deze groepering. Het doet namelijk behoorlijk vreemd aan dat u enerzijds verklaart dat de taliban van plan was om u te vermoorden maar u anderzijds geen enkele melding maakt van een persoonlijke aanvaring met hen (CGVS p.27).”

Opnieuw stelt verzoeker dat een persoon zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verschillende geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker en andere zwakker. Verlies en toename aan herinneringen zijn eigen aan hoe het geheugen werkt.

Wederom kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet.

Verzoeker weet de Raad niet te overtuigen. Verzoeker slaagt er niet in de concrete en omstandige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker wijst tevens op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering (het geweld tegen terugkeerders uit Europa).

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan

targeting of individuals”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De

plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's

impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift en aanvullende nota grotendeels tot het verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2020, de duur van zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling in België, alsook naar algemene landeninformatie maar hieruit kan niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verzoeker laat na om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan heeft verbleven, hetgeen betekent dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*). Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36).

In diezelfde referentieperiode documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024 , p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU